

Bezzeg minden megváltozott!
 Piszkos lett a szép szoba,
 Kertet, udvart gyom verte fel,
 Bűrök, tövis, laboda.

A Boldogság és az Öröm
 Hamarosan tovament.
 Helyükbe is új lakó jött,
 Egy egész nagy regement.

A sápadt *Kór*, fekete *Gond*
 S mind hozta sok rossz fiát.
 S jött az *Ördög* és szétverte
 A díszes kompániát.

Jött végül a *Végrehajtó*
 S azt írta a rács fölé:
 „Ezt a házat már eladták,
 Ez a ház az — *Ördögé!*“

(*Lampérth Géza.*)

TAVASSZAL.

Vidul a föld ábrázatja,
 A jó Isten megmutatja
 Néked ember, hogy szeret,
 Adván újra kenyeret!

Gazdagon rügyeztek a fák,
 S majdan bimbóik kinyitják;
 S őszre, termett ágai
 Földig fognak hajlani.

Télen által kik megéltek;
 Járnak már a dolgoz méhek;
 S nem soká a pusztá sejt,
 Méztől leszen drága, telt.

Szemzik már a szőlőtöke,
 Örvend szívünk jó előre,
 Mikor hordó, átalag
 Musttal telve állanak.

A meleg hó lágy pelyhében
 Megmaradt az őszi szépen;
 És ha nem jö rá csapás;
 Vidám lesz az aratás.

Eregesd ki a jószágot,
 Készíts ekét, készíts jármot!
 Szánts, vess, — törd az ugarat,
 Aki nem vet, — nem arat!

Munkásság az élet sója,
 A romlástól mely megójjia;
 S csak az, aki nem hevert;
 Várhat áldást és sikert.

Ne légy mégis vak reménnyel!
 Okosan nézz őszre széjjel;
 Az esztendő mit adott?
 — S nyugtán dicsérd a napot!

(*Tompa Mihály.*)

Senkinek sem repül szájába a sült galamb. (Nem bizony!
 Meg kell a falatot munkával, szorgalommal keresni, érdemelni).
 Szorgalom; gazdagság, — henyélés; szegénység.
 Amit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra.
 Ki jókor kel, aranyat lel.
 Ki ifjan hever, vénségében fárad.
 Jobb későn, mint soha.